

РЕШЕНИЕ

№ 399

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София
като разглежда докладваното от Пламен Дацов Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20211000600636 по описа за 2021 година

С Присъда №260047 от 23.11.2020 година Софийски градски съд – наказателно отделение, 19 състав по НОХД № 3648/2018 година е признал подс.Е. М. Г. за виновен в извършено престъпление по чл.301, ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 НК и на основание чл.54 НК го е осъдил на 3 години „лишаване от свобода“ и „глоба“ в размер на 2 500 лева. На основание чл.66, ал.1 НК го е отложил за изпълнение за срок от 5 години. Лишил е Г. за 5 години от право да заема контролна държавна или обществена длъжност.

Със същата присъда е признал и подс.И. Р. Г. за виновен в това, че е извършил престъпление по чл.301, ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.26, ал.1 НК като го е осъдил на 3 години „лишаване от свобода“ и „глоба“ в размер на 2 500 лева. Отложил е изпълнението за изпитателен срок от 5 години и лишаване от право да заема контролна длъжност или дейност.

Срещу така постановената присъда в срок е депозирана въззивна жалба от адв.А. с молба за отмяна на атакуваната присъда и постановяване на оправдателна по отношение на подс.Е. М. Г..

Депозирана е въззивна жалба и допълнение към нея от адв.С. – защитник на подс.И. Р. Г. с молба за отмяна на присъдата и постановяване на оправдателна такава.

В хода на съдебните прения защитниците на подсъдимите поддържат въззивната жалба и

допълнението към нея като настоящият състав ще вземе становище на по-късен етап по наведените доводи.

Подсъдимите поддържат казаното от своите защитници, а в последната си дума не се признават за виновни.

Представителят на САП предлага въззивните жалби да бъдат оставени без уважение, а атакуваната присъда да бъде потвърдена.

САС, след като се запозна с материалите по делото и съобрази становищата и възраженията на страните, достигна до следните фактически и правни изводи:

Подсъдимият Е. М. Г. бил назначен на длъжност „инспектор по приходите“ в сектор „Оперативни проверки“ в дирекция „Контрол“ към ТД на НАП-София и встъпил в длъжност на 18.08.2014 год.

Подсъдимият И. Р. Г. бил назначен на длъжност „старши експерт по приходите“ в отдел „Администриране на държавни вземания“, дирекция „Частни държавни вземания“ към Централното управление на НАП и бил преназначен на длъжност „старши инспектор по приходите“ в дирекция „Контрол“ към ТД на НАП-София, а встъпил в длъжност на 07.04.2014 година.

И двамата подсъдими при встъпването са били запознати със съдържанието на длъжностните им характеристики като освен в посочения документ техните правомощия са уредени и в ДОПК. Те са подписали длъжностните си характеристики и придобили качеството – орган по приходите съгласно ЗНАП.

Същевременно св.Ю. С. Г. стопанисвал на ул.“Проф.Цветан Лазаров“ и ул.“Момина чешма“ №4 респективно - „Обект за техническо обслужване и ремонт на автомобили и мотоциклети“ и „Автосервиз“.

През 2017 година в НАП е получен сигнал, в който оплакванията били, че не е издаден фискален бон в автосервиза на ул.“Цветан Лазаров“. В тази връзка била изготвена работна карта за юридическо лице, за да може да се извърши проверка.

Св.Г. бил собственик на този обект като на 15.11.2017 год. регистрирал дружество „Слатина авто“ ЕООД, през което дейността на обекта е следвало да се отчита, поради което ЕКАФП бил регистриран в системата на НАП на 18.11.2017 година със съответния номер.

На 14.11.2017 год. в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП била издадена резолюция, с която се възложило на двамата подсъдими да извършат оперативна проверка в процесния обект, намиращ се на ул.“Проф.Цветан Лазаров“ в гр.София. Предмет на проверката били касови бележки, трудови договори и осигуряване с краен срок до 06.12.2017 год. Ръководител на екипа бил св.П. Н..

С оглед издадената резолюция двамата подсъдими на 29.11.2017 година посетили въпросния автосервиз, където свидетелите Д., М. и М. ремонтирали автомобили. Междувременно св.Г.

влязъл в сградата и видял подсъдимите, които се легитимирали и започнали съответната проверка, която включвала и книгата за дневните финансови отчети, където те констатирали, че отчета за 28.12.2017 год. не бил съхранен в хронологичен ред – не е залепен за страницата на въпросния календарен ден.

От събраните по делото доказателства, както правилно е констатирал първият съд, се установява, че подс.Е.Г. именно във връзка с констатираната нередност е казал на Г., че това е административно нарушение, за което трябва да му бъде съставен акт с глоба в размер на 500 лева и запечатване на обекта за срок от 7 дни, тъй като е налице нарушение на чл.39, ал.1 и ал.5 от Наредба за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. След като изслушал това, което му казал подс.Е.Г., св.Г. помолил да му напишат предписания, които да изпълни, но двамата подсъдими обяснили, че няма такава възможност. Междувременно подсъдимите решили да обсъдят нещо помежду си, след което отново се приближили до Г. като Е.Г. обнадеждал Г. с репликата, че е късметлия и ще му се „размине“, но за това трябва да предостави сумата от 7 000 лева, за да не съставят АУАН съгласно посочената по-горе норма на цитирания подзаконов нормативен акт. Било обяснено, че сумата е такава въз основа на изчисление във връзка със законово определения срок за запечатване на обекта, тоест 7 дни по 1000 лева или общо 7 000 лева и по този начин сервизът няма да бъде запечатван и собственикът ще може да продължи да извършва дейността си без да има загуби. На тази оферта Г. възразил като казал, че е непосилна за него.

При категоричния отговор двамата подсъдими решили да продължат с разговора като предложили да се отиде на по-уединено място. Тримата се качили на втория етаж. Когато останали сами в съответното помещение подс.И.Г. решил да намали първоначалната оферта и поискал сумата от 3 000 лева със същото предложение – да не съставя акт и да не се запечатва обектът. Въпреки значителното намаление на стойността, Г. пак не се съгласил да даде тези пари. В този момент и след съответното обсъждане двамата подсъдими отново направили трето поред предложение като свалили сумата на 2 000 лева. Свидетелят заявил, че и тази сума не може да я предостави, тъй като не разполага с нея и му трябва време, за да я намери. Въпреки задължението си да оформят протокол със съответните констатации, подсъдимите не изпълнили задълженията си във връзка с проверката на 29.11.2017 година и се разбрали със свидетеля на 01.12.2017 год., когато се върнат на обекта, да им се предаде договорената сума от 2 000 лева.

Същевременно на 01.12.2017 год. Г. уведомил ГДНП за поискания подкуп като свидетелят предал с протокол за доброволно предаване 20 банкноти от по 100 лева с подробно описани серии и номера на обща стойност 2 000 лева, които са били маркирани от ДАТО. На същия ден подсъдимите, както е била уговорката, отишли в автосервиза, но не намерили Г. там, поради което Е.Г. казал на св.М. да се свърже с него по телефона, след което провели разговор с уговорката, че тъй като свидетелят е извън София двамата подсъдими отново да се върнат същия ден на същото място около 16 00 часа.

Малко преди уречения час, Г. пристигнал на процесното място, след което дошли и двамата

подсъдими. Тримата се качили на втория етаж, за да може подс.Е.Г. да попълни протокол с дата 01.12.2017 год. за извършена проверка под №0320853, в която не били описани направените констатации за установените нарушения. Този път вече, за разлика от първия път, когато Г. помолил за това, били изготвени и съответните предписания свързани с това свидетелят на посочената дата да се яви в НАП като представи посочените документи, включително и отчет от паметта на фискалното устройство за периода 01.12.16г. – 30.11.17 г. Освен това от касовия апарат на дружеството стопанисващо автосервиза били издадени бон за 20 лева, дневен отчет за същата дата и отчет фискална памет от датата на въвеждане в експлоатация. След като съставили въпросния протокол за проверка, двамата подсъдими записали имената си и се подписали като се приложило обяснение на Г. и опис на касовата наличност.

След като приключили с изготвянето на протокола подс.И.Г. се обърнал към свидетеля с думите „хайде да се оправим и да си ходим“, при което Г. извадил белязаните банкноти и ги подал на И.Г., който отворил носената от него раница със забележката парите да бъдат поставени вътре, след което я затворил. Веднага след това двамата подсъдими тръгнали да излизат от процесния автосервиз, където били задържани от органите на полицията.

Така установената фактическа обстановка въззивният съд прие с оглед събраните писмени и гласни доказателства и доказателствени средства както следва:

Правилно и законосъобразно първостепенният съд е кредитирал изцяло показанията на основния свидетел Е.Г. като и настоящата инстанция приема, че тези гласни доказателствени средства няма основания да не бъдат приобщени към съвкупността. Основните възражения на защитниците във връзка с доказателствата по делото и техния анализ от първия съд е свързан с това, че същите са на мнение, че тези гласни доказателствени средства са противоречиви, предубедени и не могат да бъдат поставени като основа за една осъдителна присъда, тъй като липсват и други, които да ги подкрепят или допълват. Твърди се и, че от провокативното и неуважително отношение на свидетеля при разпита му пред първата инстанция също можело да се изведат изводи за неправдоподобност на тези показания, а и че няма синхрон между казаното от него и специалните разузнавателни средства(СРС), които също били неясни и нищо не се разбирало от тях. Сочи се още и, че поради факта, че не била представена документация – книга за финансов отчет, това е довело до там, че фактическата обстановка е останала недоизяснена, а присъдата поради тази причина е постановена върху предположения, което е недопустимо по смисъла на НПК.

С оглед на така посочените възражения на първо място не може да се сподели становището на защитата за некредитиране на СРС със съответните ВДС, тъй като самото съдържание на протоколите е било изготвено по законния ред и няма основание да се приеме, че е налице някаква предубеденост или манипулативност, още повече, че самото съдържание на протоколите не противоречи и на показанията на свидетелите, които бяха обсъдени, особено на Г.. В допълнение, това, че съдът е приел в своите мотиви, че същите не дават допълнителна информация за фактическата обстановка по делото, то категорично не му е

дало основание да не кредитира тези доказателства, а единственото, с което се е задоволил е да не го ползва като източник. Тоест, в случая не следва, както основателно казва първият съд, да се говори за недостоверно отразяване на получена информация, а за неяснота при възпроизвеждането на файловете и тяхното прослушване. Настоящият състав прие, че въпросните СРС няма причина да не бъдат възприети и кредитирани и оттам да са част от доказателствената съвкупност по делото именно по тези съображения. В допълнение е нужно да се отбележи и още нещо, че в самите протоколи и тяхното съдържание се установява, че осъществените действия, наличните реплики и проведени разговори са достатъчна гаранция констатираща, че не съществува разминаване между същите и това, което се събра като останали доказателства по делото – гласни и писмени. В този смисъл твърдението на защитниците, че от изгледаните в съдебно заседание записи от СРС не съществуват посочените от св.Г. реплики няма как да се приеме, тъй като ако действително защитниците не установяват какво точно е казано, тъй като по тяхно мнение същото било неясно, логично е и да не знаят със сигурност какви са точните реплики на Г.. Още повече, че липсата на синхрон между звук и образ не може отново да е причина за опорочаване на този вид доказателства, тъй като самото им разрешение, осъществяване, събиране, звукоизвличане и обозначаване в съответните протоколи са осъществени, както вече бе отбелязано, по законосъобразния ред и няма основание това, което е записано в тях да не бъде възприето и приобщено. Въпреки това, дори и хипотетично, да не бъдат възприети същите, то с оглед останалите налични по делото доказателства - не само показанията на св.Г., а всички останали, за които въззивният съд ще вземе становище, са достатъчни по своя обем и съдържание, за да се приеме, че описаната фактическа обстановка се подкрепя от доказателствата по делото.

На следващо място, всичко от това, което е изразено като възражение за св.Г., отново не може да бъде споделено от настоящата инстанция.

От една страна, основният свидетел по делото дава в досъдебното производство подробни показания за това как се е срещнал за първи път с подсъдимите, какви са били техните думи, какво са поискали, как са се качили на втория етаж, включително и за по-късните им срещи и телефонен разговор. Прави впечатление, че при разпита му пред първата инстанция, Г. отново дава последователни и непротиворечиви показания по отношение на деянието и събитията свързани с него, въпреки изтеклия период от време. За всичко останало, което не си спомня са прочетени неговите показания и същият ги е потвърдил.

По отношение на неговото изнервено поведение по време на разпита пред СГС има логично обяснение, тъй като всеки човек пострадал от подобно деяние реагира по-емоционално, но това категорично не може да се приеме като доказателство за предубеденост и неистинност. Що се отнася до това, че дава противоречиви показания свързани с касовата книга и това, че свидетелят не е предоставил същата на по-късен етап, това отново няма как да се възприеме като опорочаване на неговите сведения, тъй като от една страна показанията му по отношение на същинското деяние не влизат в противоречие, с което и да е друго доказателство по делото с изключение обясненията на подсъдимите и от друга страна,

въпросът с наличието на касовата книга не е свързан с предмета на доказване, който по един безспорен начин е установен по делото.

В потвърждение на посоченото може да се представи един факт свързан с явното разминаване между показанията на Г. и това на подсъдимият И.Г., който твърди, че раницата му е била долу на земята и по неясни за него причини въпросните белязани банкноти са се озовали вътре в нея. Следва да се има предвид, че ако някой, по неясни причини, е решил да сложи парите в чантата на подсъдимия те е щяло да бъдат най-отгоре в същата, а не скрити във вътрешен джоб, което се установява от извършените процесуално-следствени действия, на които са присъствали двете поемни лица – разпитани в хода на производството.

На следващо място, звучи нелогично защо след като Г. е сигнализирайл полицията, за да бъдат разобличени подсъдимите, след като е предоставил собствена сума пари, за да се бележат, изведнъж решава да постави тайно процесните пари в сака, тъй като други лица освен тях тримата е нямало на втория етаж, без да го види нито един от двамата подсъдими, с цел провокация към извършване на престъпление. Освен, че липсва елементарна житейска логика за това действие на Г., то следва да се обърне внимание, че показанията му за обстоятелството, свързано с предоставянето на процесната сума пари и начина, по който същата е поискана, се потвърждава от някой косвени гласни доказателствени средства като показанията на Г. М., който е бил свидетел на идването на двамата подсъдими в автосервиза, на разговора им с Г., на това, че са се качили на втория етаж и, че самият М. е отговарял за касовите отчети, касовия апарат, който е бил в наличност към инкриминираната дата и вписването им в книгата. Всички негови показания, независимо един от друг, се съобщават като информация и от Г..

Същото се отнася и до св.Д., който потвърждава казаното от Г., че когато пристигнали двамата подсъдими са поискали да разговарят по телефона с Г., тъй като го е нямало, както е по уговорката в автосервиза. Включително и това, че са го заплашили, че ако не набере началника си ще стане лошо, че са се държали грубо, че са идвали два пъти в сервиза, че са се качили с неговия шеф на втория етаж и малко по-късно са били задържани. Тоест, от разпита на тримата свидетели, които пряко са присъствали на събитията се установява пълно припокриване на техните сведения без да има каквото и да е разминаване в дадената от тях информация.

Свидетелят П.Н. също в своите показания, макар и да са в друга насока, свързана с работата му в екип с двамата подсъдими от НАП, дава сведения, че тримата е трябвало да посетят за проверка въпросния автосервиз, но той лично не е присъствал, тъй като е следвало да отиде по спешност да вземе детето си от училище. При този свидетел прави и още нещо важно впечатление, което допълнително опровергава обясненията на подсъдимите и установява користната цел на техните действия, че при такова нарушение, а именно да не бъде залепен на съответната страница финансов отчет, макар и да е приложен към книгата, както в случая стои въпросът, трябва ли да се състави акт. По този въпрос свидетелят е на мнение, че не би следвало да се състави АУАН, като той заявява, че в 99% от случаите е съставял

актове за издаване на касови бонове и за разлика в касата, но не и за такива инциденти. Освен това св.Н., като ръководител на групата е категоричен, че в подобни случаи следва да се издават и предписания като лицето се извика в НАП да представи съответните документи.

По отношение на св.А.М. и той дава показания за идването на подсъдимите в автосервиза, за това, че са търсили Г., за това къде са се качили на спокойствие да говорят и как са били арестувани. Тоест, и при този свидетел има пълно припокриване между казаното от Г. и него.

Единствената част от показанията на Г., която няма как да бъде потвърдена от тези свидетели е това какво е станало когато са били предавани парите и какви реплики са се разменили между тях поради обективната причината, че това е станало без участието на други лица. За тези обстоятелства няма как да не се приемат показанията на Г., тъй като те от една страна са подкрепени от СРС и от друга от останалите доказателства по делото – веществени такива, извършваните процесуално-следствени действия – претърсване и изземване, обиск и назначените и приети експертизи.

Не може да се приеме и възражението на защитата, че по силата на Резолюция №ОП-22002217035499-ОРП-001/14.11.2017 г. било видно, че на двамата подсъдими е била възложена проверка на фирма „Би Ес Ти Груп“ ЕООД, а не на посоченото в обв.акт търговско дружество „Слатина авто“ ЕООД, което давало основание да се предположи защо Г. не е предоставил исканата документация.

Едно такова твърдение не отговаря на събраните по делото доказателства по няколко причини.

На първо място от приложеното по делото писмо №00-216/07.11.2019 г. се установява, че в сървър на НАП са регистрирани ЕКАФП за „Би ес ти груп“ ЕООД на 11.04.2017 г., а за „Слатина авто“ ЕООД на 18.11.2017 г., които данни са били налични и подсъдимите са имали достъп до тях като служебни лица. В тази връзка следва да се обобщи, че проверката от процесния случай е станала на 29.11.2017 г. и подсъдимите са били наясно за посочения вече факт.

На следващо място, няма как този състав да се съгласи и с възражението, че на подсъдимите е била възложена проверка на „Би ес Ти Груп“ ЕООД, а не на „Слатина авто“ ЕООД. Едно такова твърдение е превратно и предубедено тълкуване на цитираната резолюция, намираща се на л.42 от т.5, тъй като в случая проверката не е на задълженото юридическо лице, а на обекта, който конкретно е цитиран и това е – обект за техническо обслужване и ремонт на автомобили и мотоциклети в гр. София, на ул. „проф.Цветан Лазаров“ №4 - тоест инкриминираният обект. Последното е така, тъй като и от самото съдържание на резолюцията става ясно, че проверката е на обекта, а не на ю.л. Това се установява от съдържанието на насоките свързани с това, дали при плащане се издава ФКБ и пр. В допълнение се констатира, че изрично е посочено да се извърши оперативна проверка на обекта и едва след това когато той се провери, ако се установят нарушения, тогава срещу

задълженото лице да се предприемат необходимите действия. Тоест, вижда се последователността, която е отбелязана при проверката – първо да се провери обекта и при нарушение да се осъществят съответните мерки спрямо установеното лице. Последното се потвърждава и от работната карта на л.40, където подробно се описва каква оперативна проверка на обекта следва да се извърши, а не проверка на юридическото лице. Това, дали НАП си е свършило своите задължения да установи кой е новият собственик на обекта, тъй като „Слатина авто“ ЕООД е било регистрирано на 15.11.2017 г. и ЕКАП за това е бил регистриран в системата на НАП на 18.11.2017 год., не може да се приеме като отговорност на задълженото лице, а и оттам да се твърди, че това е причина да се приеме, че от обективна страна обвинението не е осъществено и едва ли не същото е несъставомерно, тъй като подсъдимите не са имали длъжностно качество, което настоящият състав ще коментира в частта от правна страна, е неоснователно.

По отношение на останалите доказателства по делото САС изцяло се солидаризира с анализа на първата инстанция, а именно за писмените такива като писма на НАП на кого е била възложена проверката, веществените доказателства по делото, като при обиска и изземването на И.Г. във вътрешния джоб на раницата му откъм презрамките са намерени и иззети въпросните белязани банкноти с номинал от по 100 лева, подробно описани в мотивите на съда и в съответния протокол в досъдебното производство, като номерата на банкнотите съответстват на описаните в протокола за белязване и сравнителна проба от 19.12.2017 година. В тази връзка следва да се кредитират и извършените процесуално-следствени действия и изготвените въз основа на това – протоколи за претърсване и изземване от 01. и 03.12.2017 год., протоколи за обиск от 02.12.2017 год., заповеди за назначаване и длъжностни характеристики на подсъдимите, протокол за оглед на веществени доказателства, сигнали, служебни бележки към и от НАП, документ от НАП с вх.№24-4-1743/19.10.2017г., работна карта за ю.л. от 03.11.2017г., резолюция от 14.11.2017г. и контролен лист като всички изброени писмени доказателства подкрепят вече направения анализ и допринасят в още по-голяма степен за изясняване на обективната истина. По-голямата част от тях вече бяха коментирани, а останалите представляват фактология свързана със съответните проверки и осъществени процесуално-следствени действия, които са възприети от съда и са част от описаната фактическата обстановка.

По отношение на обясненията на подсъдимите и настоящата инстанция възприема становището, че същите не следва да бъдат кредитирани, тъй като са изцяло изолирани от доказателствената маса и макар помежду си те да се припокриват се явяват защитна версия на дейците.

И този състав е на мнение, че няма как да се приеме обяснението и на двамата подсъдими, че причината да не се извърши проверка на първата дата е отказът на Г. да предостави информация кое дружество стопанисва обекта и да представи документи. От една страна, никъде по делото няма данни, че подсъдимите на 29.11.17г. при проверката са се интересували именно от това кое е дружеството собственик и от друга страна, както вече бе коментирано, предмет на проверката е обектът на въпросния адрес, а не собствеността на

същия. Още повече, че преди проверката, видно от писмените доказателства по делото – работна карта и контролен лист е, че двамата подсъдими подробно в писмен вид са били запознати с всеки детайл от нея – кой представлява и управлява дружеството, къде се намира обектът, с какво се занимава и каква дейност извършва, регистрирани ли са касови апарати и прочие. Така, че да се твърди, че това е причината да не се извърши проверката не отговоря на нито едно доказателство по делото. Напротив, от материалите по делото се установява каква е точната причина и тя е свързана с осъществяване на процесното деяние, за което вече бе подробно коментирано.

Важно е да се подчертае и още едно обстоятелство, което правилно е отчетено от първата инстанция, че подсъдимите са разполагали с предвидено по закон правомощие да извършват проверки на задължени лица и то без да има нарочно писмено разпореждане в тази насока съгласно чл.110, ал.4 ДОПК.

На следващо място прави впечатление, че подсъдимите в своите обяснения говорят за отказ да се предоставят документи, което осуетило проверката, на това се позовават и защитниците, но не е без значение фактът, който се отбелязва и от СГС, че същите са имали пълната възможност, отново предоставена им от закона - чл.42 ДОПК, а именно да поискат съдействие от органите на МВР, видно от правилата за процедурата за осъществяване на проверки и наблюдения.

Правилно не са кредитирани и част от показанията на св.П.Н., че при разлика в наименованието на задълженото лице следвало да се издаде нова резолюция, тъй като това влиза в пълно противоречие с посочената писмена документация, а и с ДОПК още повече, че подсъдимите са имали правомощие да извършат проверка на задължени лица и без нарочно писмено разпореждане съгласно чл.110, ал.4 ДОПК, тъй като проверката се извършва от съответните органи без да е нужно изрично писмено възлагане и това е така, тъй като съгласно ал.3 на същия член проверката е съвкупност от действия относно спазването на законодателството. Тоест, ако се приеме тълкуването на св.Н., подсъдимите и техните защитници за това обстоятелство, което както вече бе посочено е в явно противоречие със закона, то ще следва при всяка промяна на обстоятелствата свързана с отделни факти, които нямат отношение към проверявания обект да се иска ново разпореждане, нова резолюция и прочие. Един такъв акт от една страна ще обезсмисли самата проверка, тъй като бързината, изненадата и установяването на място на съответното нарушение е смисълът на тези действия и от друга страна съдържанието, което се влага при тези действия е съвсем друг - както е в случая. При постъпил сигнал се отива на съответния адрес и се прави възложената проверка и това е така, тъй като именно поради тази причина във вече споменатите работни карти и контролни листове подробно се описват всички факти и обстоятелства свързани с обекта, собствеността, проверката и т.н., с които се запознават контролните лица, а не на място да установяват всичко онова, което е било в наличност служебно в базата-данни на НАП.

С останалия анализ на доказателствата по делото от първата инстанция, настоящият състав напълно се солидаризира и намира за безпредметно да го преповтаря.

С оглед на така обсъдените доказателства САС прецени, че правилно и законосъобразно първият съд е приел, че подсъдимите са осъществили деянието по чл.301, ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК.

По делото категорично се установи, че подсъдимите Е. М. Г. и И. Р. Г. като съизвършители в периода от 29.11.2017 г. до 01.12.2017 г. в гр.София, бул.“Цветан Лазаров“ №4, в автосервиз „Слатина“, първият като длъжностно лице – инспектор по приходите в ТД на НАП-София, дирекция „Контрол“, отдел „Оперативни проверки“, респективно вторият инспектор по приходите в ТД на НАП, поискали дар – сумата от 7000 лева и приели дар – сумата от 2 000 лева от Ю. С. Г. – представляващ и управляващ „Слатина авто“ ЕООД, които не им се следват, за да не извършат действия по служба – да не съставят акт за установяване на административно нарушение съгласно чл.39, ал.1 и ал.5 от Наредба за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от Министъра на финансите, както следва:

1. На 29.11.2017 г. в гр.София, бул.“Цветан Лазаров“ №4 в автосервиз „Слатина“ като длъжностни лица – старши инспектор и инспектор по приходите в ТД на НАП – София, дирекция „Контрол“, отдел „Оперативни проверки“, сектор „Оперативни проверки“ в съучастие като съизвършители, поискали от Ю. С. Г. – представляващ и управляващ „Слатина авто“ ЕООД, дар – сумата от 7 000 лева, която не им се следва, за да не извършат действия по служба – да не съставят акт за установяване на административно нарушение, съгласно чл.39, ал.5 от Наредба за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от Министъра на финансите.

2. На 01.12.2017г. в гр.София, бул.“Цветан Лазаров“ №4, в автосервиз „Слатина“ като длъжностни лица – старши инспектор и инспектор по приходите в ТД на НАП-София, дирекция „Контрол“, отдел „Оперативни проверки“, сектор „Оперативни проверки“ в съучастие като съизвършители приели от Г. – дар сумата от 2 000 лева, която не им се следва, за да не извършат действия по служба – да не съставят акт за установяване на административно нарушение, съгласно чл.39, ал.5 от Наредба за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от Министъра на финансите.

Настоящият състав, както на няколко пъти в мотивите изрази становище, че не може да се съгласи с възражението на защитниците, че подсъдимите нямат длъжностно качество, тъй като на тях им е предоставена да извършат проверка на друго дружество различно от реалното. Това е така, извън вече посоченото, тъй като се извършва проверка в обект, а не на ю.л. Освен това видно от данните по делото е, че двамата подсъдими са действали като длъжностни лица по смисъла на чл.93, т.1, б.“а“ НК. На следващо място това, че става въпрос за нарушения на „Слатина авто“ ЕООД, за което не са имали разпореждане за проверка, както правилно сочи СГС, не води след себе си до несъставомерност, а именно, че са извършвали дейност извън кръга на техните задължения. За това обстоятелство съдът вече взе становище, поради което намира за безпредметно да се преповтаря.

На следващо място и двамата подсъдими са осъществили изпълнителното деяние на

инкриминирания текст, тъй като на 29.11.2017 г. са поискали дар от 7 000 лв., като макар Е.Г. да го е осъществил, е ясно че е било съгласувано с И.Г.. Последното е видно както от показанията на вече коментираните свидетели, така и от СРС и от всички останали косвени доказателства, т.е. след разговор, който се е състоял за постепенно намаляване на цената до 2 000 лева, като това се потвърждава като съучастническа дейност именно поради факта, че същите са пристигнали на 01.12.2017г. в автосервиза, искали са да говорят и са го направили по телефона с Г.. След това отново са дошли пак двамата на по-късен етап и са получили сумата от 2 000 лева като са изпълнили „задълженията,, си да изготвят протоколи с невярно съдържание свързано с мнимата проверка. Самото деяние по приемането на сумата отново е осъществено от двамата подсъдими, която е поставена в раницата на И.Г. по негово указание и с мълчаливото съгласие на Е.Г., като начинът, средствата и всичко останало от страна на Г. са били така обективирани, че е невъзможно да се предположи, че няма яснота по този въпрос. Правилно е отчетено от решаващия съд и, че контролът за спазване на въпросната наредба е на подсъдимите, тъй като при констатирано нарушение същите са били длъжни да изпълнят задълженията си предвидени по закон, което те не са направили. Деянието е обвързано с неизвършването на съответното служебно задължение съгласно правомощията им по чл.12 ДОПК и длъжностните им характеристики – да не съставят АУАН във връзка с нарушението на чл.39, ал.5 от цитираната наредба издадена на Министър на финансите на основание чл.118, ал.4 ЗДДС.

Сумата от 2 000 лева, която е приета, а преди това поискана в размер на 7 000 лева е дар, който не се следва, тъй като не представлява част от трудовото възнаграждение на подсъдимите като длъжностни лица, което го прави и незаконосъобразен.

За разлика от вече споменатото по отношение на продължаваното престъпление и приетото от първия съд - всеки един от подсъдимите при съизвършителство като форма на съучастие, са осъществили посочените форми на изпълнителното деяние на повдигнатото обвинение при условията на чл.26 НК, тъй като деянията на всеки един осъществяват състав на едно и също престъпление, през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, САС не може да се съгласи, като мотивите за това са следните:

На първо място този въззивен състав е наясно с неединното мнение за подобни казуси във връзка с деянията по чл.301 НК и различията застъпени в съдебната практика, но с оглед принципните положения и фактологията на процесния случай не може да се съгласи със становището на решаващата инстанция, че е налице продължавана престъпна дейност.

На второ място, когато се коментира такъв вид престъпна дейност следва да се имат предвид както обективните, така и субективните елементи на осъщественото деяние. Тоест, за да е налице продължавана престъпна дейност следва освен обективните съставомерности на деянието да се вземат предвид и субективните характеристики при неговото осъществяване. За да е налице такъв тип престъпна дейност в едни случаи отделните деяния са осъществени въз основа на общо решение и са насочени към постигане на една обща цел, както когато

например длъжностното лице еднократно реши да получи много подкупи във връзка със своята служебна дейност. Възможно е, обаче, отделните деяния да се осъществяват в изпълнение на отделни решения. Тогава субективната връзка между тях ще е налице, ако решенията са взети по сродни поводи и представляват сродни цели. В току що дадения пример деецът може да вземе отделни решения за всяко деяние, но те се вземат по повод на неговото служебно поведение и с тях той винаги цели да получи имотна облага, която не му де следва.

Какво се наблюдава в процесния случай?

На първата дата – 29.11.2017 год. подсъдимите са поискали сумата от 7 000 лева, за да не извършат посочените действия по служба. След това във връзка с проведените разговори сумата е паднала до 2 000 лева, като уговорката е тя да бъде предоставена - приета на 01.12.2017 год. Тоест в случая имаме един и същ обект на престъпление и на двете дати, който не търпи каквито и да е промени през този период. Макар и да имаме различни суми, то те имат отношение към еднакво неизпълнение на служебните задължения на подсъдимите и не на последно място субективното отношение на същите към въпросното деяние касае едно и също, а именно приемането на въпросните суми за вече уговореното от първата дата неизпълнение на служебните им задължения. Това, че поискването и приемането на дара става в два различни дни по никакъв начин не води след себе си до извода за две различни престъпления. Съвсем различно щеше да бъде, ако двата дни касаеха различни суми за различно неизпълнение на служебни задължения, но в случая това не е така. Именно поради тази причина двамата подсъдими следва да бъдат оправдани за повдигнатото обвинение по чл.26, ал.1 НК.

От друга страна има база за размисъл и за това, дали евентуално е налице поглъщане от страна на втората форма на изпълнителното деяние - приемане спрямо първата - поискване. За това обстоятелство може да се разсъждава на плоскостта, че при поискването е налице форма на изпълнителното деяние, което е формално по своя характер, докато при приемането е налице резултатност и двете представляват две отделни форми в едно единно цяло, чиято правна логика е второто да погълне първото. Настоящият състав повдига този въпрос, без да прави съответните изменения към присъдата, единствено поради причината, че ВКС при евентуално вземане на отношение към този въпрос, тълкуван по различен начин, ще даде насока за неговото правоприлагане по правилен и единен начин в структурите на съдебната система.

Що се отнася до субективната страна настоящият състав няма какво повече да добави към посоченото от решаващата инстанция – пряк умисъл и всичко онова, което намира за безпредметно да преповтаря като същото се отнася и до съучастието по чл.20, ал.2 НК.

По отношение на последното възражение на защитата за наличието на провокация към подкуп следва да се каже следното:

В случая няма как да се говори за провокация, тъй като у подсъдимите е била инициативата и искането на въпросните суми. Коментара на инкриминираната сума и осъщественият

пазарлък за дара от 7 000 до 2 000 лева е достатъчно като факт, за да се установи, че Г. не е бил мотиваторът за предоставяне на тази сума пари. Както правилно сочи първата инстанция, за да е налице провокация към подкуп е необходимо да се създаде преднамерено обстановка и такива условия, които да предизвикат предлагане, даване или получаване на подкуп с цел изобличаване на въпросното лице. В случая няма каквито й да са доказателства за това. Напротив от данните по делото се установява точно обратното, че инициатори и мотиватори за това незаконно поведение са двамата подсъдими, които са направили всичко възможно, за да получат парите, макар и не в първоначалния размер. В случая инициативата и контактът са били на подсъдимите, а не на Г.. Настоятелността и натиска също са проява на двамата подсъдими – видно от тяхното постоянство при търсенето на парите. Тоест, трите елемента, които установяват провокацията, а именно – инициативата, контактът и натискът не са били част от поведението на Г., а единствено и само на Е.Г. и И.Г.. В този смисъл няма основание да се приеме, че е налице по отношение на Г. осъществено деяние по чл.307 НК. Останалата мотивировка на съда, свързана с провокацията за подкуп, напълно се подкрепя и от настоящата инстанция.

Другото възражение на защитата е за несправедливост на наказанието и като алтернативна молба, ако не се уважи искането за оправдателна присъда, да се определи по-ниско такова.

От една страна следва да се посочи, че първата инстанция е преценила всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и по отношение на двамата подсъдими – чистото съдебно минало като настоящият състав ще допълни и добрите характеристични данни свързани с това, че същите нямат дисциплинарни наказания. По отношение на засегнатото от СГС коректно процесуално поведение, то това е тяхно задължение по смисъла на НПК.

Що се отнася до отегчаващите отговорността обстоятелства, като се изключи свързаното с двете отделни деяние по чл.26, ал.1 НК следва да се отбележи - настойчивостта, с която същите са искали сумите и пазарлъка, който са осъществили, арогантността и поведението им, което в своята цялост подкопава авторитета не само на НАП, но и на държавните институции като цяло.

С оглед на това се наблюдава паритет между отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства, поради което първият съд правилно е преценил, че следва да определи наказание от 3 години „лишаване от свобода“ и кумулативното „глоба“ от 2 500 лева с оглед на обстоятелството, че законодателят е предвидил наказание до 6 години „лишаване от свобода“ и „глоба“ до 5 000 лева.

Въпросното наказание в пълна степен ще постигне целите предвидени в чл.36 НК, тъй като така ще се осъществи генералната и специална превенция визирана в този текст от материалния закон. Именно поради тази причина не се налага ефективно осъждане за двамата подсъдими, тъй като посочените цели ще се постигнат и при условията на чл.66, ал.1 НК. И този съд е на мнение, че едно условно наказание ще допринесе за поправянето двамата подсъдими. Същите са сравнително млади хора, Е.Г. женен, а и са нямали други противообществени прояви, а тази проява се явява инцидента.

Първоинстанционният съд правилно е определил и срока на условното наказание, а именно 5 години, не само заради нормата на закона, но и поради факта, че по-дългият срок допълнително ще допринесе за поправителното и възпиращо въздействие.

По отношение на другото кумулативно наказание, а именно „лишаване от права“ по чл.37, ал.1, т.6 и т.7 НК правилно е определен размер от 5 години за забрана да заемат контролна държавна и обществена длъжност. Това е една справедлива санкция, тъй като подсъдимите с действията си не само са нарушили закона, но и са подкопали допълнително доверието към посочената държавна дейност, което е от особено важно значение, тъй като с подкопаването на доверието към държавните институции в едно демократично общество се разгражда и държавността. Не може да има прогрес, развитие и авторитет в една държава при ниско доверие към институциите, а доверието на същите се изгражда от лицата работещи в тях. Именно поради тази причина въпросното деяние е с висока степен на обществена опасност и следва да бъде санкционирано по съответния ред в контекста не само на нормите на НК, но и на всички останали фактори, които имат отношение към това, какъвто е и смисълът на чл.36 НК, особено когато се касае за превенция на такъв тип престъпления. В този смисъл и искането за по-ниско наказание се явява неоснователно.

Що се отнася до възражението на защитниците, че след като прокурорът е искал 2 години „лишаване от свобода“ при 3 години изпитателен срок, било несправедливо съдът да постанови по-строго наказание, то следва да се има предвид, че право на прокурора е да прави предложения съобразно своите мотиви и вътрешно убеждение за размера на наказанието, но съдът е органът, който в съответствие със закона, доказателствата по делото и вътрешното си убеждение го определя.

При служебна проверка съдът не установи допуснати съществени процесуални нарушения, които да са основания за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане. Не се установиха основания и за неговото изменение.

Мотивиран от така изложеното и на основание чл.334, т.3 и т.6 от НПК, VIII състав на САС - НО,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда №260047 от 23.11.2020 година на Софийски градски съд – Наказателно отделение, 19 състав по НОХД № 3648/2018 година, като на основание чл.304 НПК оправдава подсъдимите Е. М. Г. и И. Р. Г. да са извършили престъплението по чл.301, ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. ал.1 НК при условията на чл.26, ал.1 НК.

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №260047 от 23.11.2020 година на Софийски градски съд – Наказателно отделение, 19 състав по НОХД № 3648/2018 година в останалата ѝ част.

Решението може да се обжалва и протестира в 15 дневен срок от получаване на съобщението за това пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____